

Z ráje do ráje

Osvobozen od malomocenství

Časový průběh potopy

Domov prozářený sluncem

Vědecký pohled na svět

Mladý varhaník

Utrpení – proč je Bůh dopouští?

Změní teror svět?

Potopa světa

Evangelium o potopě světa

KAREL STANĚK, kazatel CASD v důchodě.

Co může být dobrého – radostného ve zprávě o potopě? To se přece Pán Bůh rozhněval nad špatností lidí a potrestal je tím, že je všechny utopil. Někdo může k tomu ještě dodat: „dobře jim tak, vždyť si nic jiného nezasloužili.“ Připomíná mi to Filipa a Natanaele. Jan 1,45-46: Filip našel Natanaela a řekl mu: „*Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně a proroci – Ježíše, syna Josefova z Nazaretu!*“ Co dobrého může být z Nazaretu? opáčil Natanael. Filip mu odpověděl: „*Pojď se podívat.*“ Tak tedy pojďme a vizme Boha, který zachraňuje ve zprávě o potopě.

Získáme jiný pohled na potopu, když ji uvidíme jako součást plánu spasení, který není něčím, co vzniklo jako důsledek toho, že se to Pánu Bohu s těmi lidmi moc nepovedlo. Pokud jsme naše chápání postavili na Gen 6,7: „*Tehdy si řekl: Člověka, jehož jsem stvořil, smetu z povrchu země a s ním i dobytek, drobnou havěť a nebeské ptactvo! Je mi líto, že jsem je učinil.*“ - může to tak vypadat, ale vykupující plán existoval v Božím úradku před počátkem stvoření. (viz. Tit 1,2; Zj 13,8; 1 M 1,1)

Součástí vykupitelského plánu je nejen záchrana, ale i důkazní řízení. Na této zemi probíhá důkazní řízení (viz. 1 Kor 4,9). Lucifer obvinil Boha z toho, že vyžaduje, aby se vše dělo podle jeho vůle a tím je omezována svoboda. Jakoby „zapomněl“, že to Bůh všechny bytosti stvořil jako svobodné. Mají přece právo dělat si co chtějí. Tak se potopa stává jedním z důkazů, kam to přivedlo lidstvo pod Luciferovým vedením a jak by to vypadalo v celém vesmíru.

Gen 6,6 nám dává nahlédnout do Božího srdce. „*Hospodin litoval, že vůbec učinil člověka, a v srdci cítil bolest.*“ Zde přímo exploduje Boží milosrdenství. Bůh nelituje toho, co učinil, ale lituje toho, co musí učinit, chce-li dát lidem další šanci. Potom vidíme Boží rozhodnutí z sedmého verše, jinak.

„*Vyhladím člověka*“ protože „jeho myšlení není jiné než zlé a to po všechn čas.“ (v.7.) Čekal do poslední chvíle – zůstal zde již jen jeden spravedlivý (v.9.). „*Noe byl mezi svými současníky spravedlivý a poctivý člověk. Noe chodil s Bohem.*“

Milosrdný Bůh začíná svoji záchrannou akci, do níž dal trochu nahlédnout již prvnímu lidskému páru. 1 M 3,15 „*Rozpoutám také nepřátelství mezi tebou a ženou (církví – nikoli Marií, jak bývá někdy vykládáno) i mezi tvým a jejím potomkem (tím potomkem je Ježíš Kristus). On zasáhne tvou hlavu a ty zasáhneš jeho patu.*“ Povolává

Noema ke spolupráci. Pověřuje ho stavbou korábu. Žid 11,7 vydává svědectví o Noemovi: „*Vírou Noe přijal Boží výstrahu o tom, co ještě nebylo vidět, a postavil archu, v níž se zachránila jeho rodina. Tak zahanbil svět a stal se dědicem spravedlnosti, která je z víry.*“

Noe nestaví koráb jen pro svoji záchranu, Bůh myslí na všechno živé. Především dává 120 let šanci – milost všem žijícím v Noeho době (viz.v.3.). 120 roků kázal Noe o možnosti záchrany. Myslí i na živočišnou říši a na budoucnost lidského rodu. Noe dostává příkaz totožný s příkazem, který dostal první lidský pár (1 M 9,1). „*A Bůh jim požehnal. Bůh jim řekl: „Plodte a množte se, naplňte zem.“*“ (srovnej Gen 1,28)

Bůh toužil a touží stále zachraňovat. Ez 33,11 zaznamenává Boží přátelství. „*Rci jim: Živ jsem já, dí Panovník Hospodin, že nemám libosti ve smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl. Odvrátte se, odvrátte od cest svých zlých. Proč mřítí máte, ó dome Izraelský.*“ Všichni máme v podvědomí to nejkrásnější poselství, které tlumočí slova Pána Ježíše v evangeliu Janově 3,16: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život.*“ Málokdo má v paměti pokračování v 17 verši. „*Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něj spasen.*“

Takový je náš Bůh – Bůh, který zachraňuje. Dal šanci 120 roků světu před potopou a dává ji též nám žijícím v závěru času. Tak jako povolal ke spolupráci Noeho, a ten svůj úkol splnil, tak povolává i nás.

Kdosi kdysi při představě, že Noe žil s tou „zoologickou zahradou“ rok a deset dní, řekl: „*Tam to muselo ale zapáchat.*“

Do tohoto „zápachu“ přišel Pán Ježíš z nebeského prostředí – opustil trůn a zahájil tu největší záchrannou akci. Když myslím na církev, kde také žijí hříšníci, mezi něž se počítám, jiná atmosféra v ní není. Ale při představě zatopeného světa mohu prohlásit: „*Záchrana mimo koráb neexistuje. Koráb symbolizuje Pána Ježíše a jeho církev, i když to v něm „zapáchá“, venku je to horší.*“

Jsem vděčný, že v tom „korábu“ s námi je Pán Ježíš a já Mu věřím, protože to řekl On: „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa. Amen.*“ Mt 28,29. ■

Z áje do ráje

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@t-online.de
Tel/Fax: 0049 8024-473152
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

Tisk:

Duotisk
Těškovice 61
747 57 Velká Polom

obsah

2	Úvodník
Karel Staněk	
4	Potopa světa
Ellen White	téma
8	Osvobozen od malomocenství
Sally Hohnberger	Ježíš osvobozuje!
10	Časový průběh potopy
Armin Krakolinig	základní informace
11	Perličky
C.H. Spurgeon	
12	Domov prozářený sluncem
Paul Rayne	Ježíš hojí!
14	Vědecký pohled na svět
Armin Krakolinig	Biblická věda
18	Mladý varhaník
pravdivý příběh pro děti i dospělé	character classic
20	Utrpení – proč je Bůh dopouští?
Peter Hahne	Ježíš hojí!
23	Změní teror svět?
Jaroslav Juřica	Naším čtenářům

*»Jak ale bylo za dnů
Noemových,
tak bude i při příchodu Syna
člověka.
...a ničeho si nevšimli až do
chvilé, kdy přišla potopa...«
Matouš 24,37.39, NBK 2004*

POTOPA SVĚTA

ELLEN WHITE

Hospodin viděl, jak se na zemi množí lidské zlo, a že všechny myšlenky, jež spřádají v srdcích, jsou den co den jen zlé. Hospodin litoval, že vůbec učinil člověka, a v srdci cítil bolest. Tehdy si řekl: „Člověka, jehož jsem stvořil, smetu z povrchu země a s ním i dobytek, drobnou havěť a nebeské ptactvo! Je mi líto, že jsem je učinil.“ V Noemovi však Hospodin našel zalíbení.

Toto je Noemův příběh. Noe byl mezi svými současníky spravedlivý a poctivý člověk. Noe chodil s Bohem. Noe zplodil tři syny: Sema, Chama a Jáfeta. Uděláš loď takto: bude 300 loktů dlouhá, 50 loktů široká a 30 loktů vysoká. V arše necháš průzor a o loket výše ji zastřešíš; do boku archy také vsadíš dveře. Uděláš v ní spodní, druhé a třetí patro. Hle, já sám způsobím na zemi záplavu vody, jež zničí všechny živé tvory pod nebem. Vše, co je na zemi, zahyne. S tebou však uzavřu smlouvu, a tak vejdeš do archy – ty a s tebou tví synové, tvá žena a ženy tvých synů. Ze všeho živého, z veškerého tvorstva, přivedeš do archy po páru od každého druhu, aby přežili s tebou. Bude to samec a samice z různých druhů ptáků, z různých druhů dobytka i z všemožných druhů zemské havěti. Z toho všeho k tobě přijde po páru, abys je zachoval naživu. Proto si opatři veškerou potravu, která se jí, a připrav zásoby jídla pro sebe i pro ně.“

Noe tak učinil; učinil všechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal.

Hospodin potom Noemovi řekl: „Vejdi s celou svou domácností do archy. Viděl jsem totiž, že jsi přede mnou v tomto pokolení jediný spravedlivý. Ze všech čistých zvířat vezmeš k sobě po sedmi párech, vždy samce a samici; ze všech nečistých zvířat však jen po páru, samce a samici. Také z nebeského ptactva vezmeš po sedmi párech, vždy samce a samici, pro zachování jejich semene na zemi. Už za sedm dní totiž na zem sešlu déšť, jenž potrvá čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Vše, co jsem učinil, smetu z povrchu země.“

A Noe učinil všechno tak, jak mu Hospodin přikázal.

A Hospodin za ním zavřel.

Po sedmi dnech pak byla země zaplavena vodou. Stalo se to šestistého roku Noemova života, sedmnáctého dne druhého měsíce. Ten den se protrhly všechny prameny veliké propasti a nebeské průduchy se otevřely. Průtrž vod trvala na zemi čtyřicet dní a čtyřicet nocí.

Bůh smetl všechny živé tvory z povrchu země. Vše od člověka až po dobytek, drobnou havěť i nebeské ptactvo bylo smeteno ze země. Zůstal jen Noe a ti, kdo s ním byli v arše. Voda se na zemi vzdouvala sto padesát dní. Sedmnáctého dne sedmého měsíce archa spočinula na pohoří Ararat. Voda zvolna opadala až do desátého měsíce. Prvního dne desátého měsíce se ukázaly vrcholky hor. Dvacátého sedmého dne druhého měsíce byla země suchá.

Bůh tehdy Noemovi i jeho synům požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se, naplňte zem. Ať z vás má strach a hrůzu všechna polní zvěř, všechno nebeské ptactvo, všechno, co se hýbe po zemi, i všechny mořské ryby: jsou vám vydáni do rukou. Všechno živé, co se hýbe, vám bude za pokrm; to všechno vám dávám tak jako dříve zelené byliny. Nesmíte však jíst maso, dokud je v něm život, totiž krev. Krev vašeho života budu rozhodně mstít. Každé zvíře i člověka za ni nechám pykat. Každého, kdo svému bratru vezme život, nechám pykat. Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť k obrazu Božímu učinil Bůh člověka. Plodte se tedy a množte, země ať se vámi jen hemží, tak se na ní rozmnožte!“

Potom Bůh k Noemovi a jeho synům promluvil: „Hle, já uzavírám smlouvu s vámi, s vaším budoucím semenem i s každou živou bytostí, jež je s vámi – s ptactvem, dobyt看 i se vší polní zvěří – se vším živým, co vyšlo z archy. Uzavírám s vámi tuto smlouvu: Veškeré tvorstvo už nikdy nebude vyhubeno záplavou vody. Už nikdy nenastane potopa, jež by zničila zemi.“

Tehdy Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, kterou uzavírám s vámi i s každou živou bytostí, jež je s vámi, pro všechna příští pokolení: Na oblak pokládám duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí.“

Verše jsou citovány z NBK, 2004 1 Mo, kapitoly 6-9

Lidská zloba a zkaženost byla tak velká a dosáhla tak hrozivých rozměrů, že Bůh litoval, že učinil člověka, protože všeliké myšlení jejich bylo stále jen zlé.

Více jak sto let před potopou poslal Pán k věrnému Noemovi svého anděla, aby mu oznámil, že se již nebude dále slitovávat nad zkaženým lidským rodem. Před Noemem však nechtěl utajovat své záměry a seznámil ho se vším, co stihne zkaženou zem. Aby obyvatelé země neměli žádné výmluvy, učinil Bůh Noema věrným kazatelem, varujícím svět před nadcházejícím zničením. Měl hlásat lidem výstrahu a současně stavět archu podle Bohem daných pokynů. Měl o nadcházející pohromě nejen kázat, ale svým příkladem při stavbě archy ukázat lidem, že skutečně věří tomu, co káže.

Noe ve své době nebyl jediným člověkem, který se bál a poslouchal Boha, byl však jediným, jehož život i život jeho rodiny Bůh zachoval.

Matuzalém, děd Noemův, žil až do roku, ve kterém nastala potopa; byli také jiní, kteří uvěřili kázání Noeho a pomáhali mu v budování archy, zemřeli však dřív, než přišly vody potopy na zemi. Svým kázáním i příkladem odsoudil Noe svět.

Všem, kteří upřímně toužili získat přízeň Boží, dal Bůh možnost pokání. Kázání Noemovu však lidé nevěřili, vtipkovali nad jeho výstrahami a vysmívali se stavbě obrovského korábu na souši. Jeho práce na záchraně bližních se setkala s nezdarem. Více jak sto let vytrvale usiloval, aby naklonil lidi k pokání a návratu k Bohu. Každý úder sekyry při budování korábu byl pro lidi varovným kázáním. Noe sám řídil stavbu korábu, kázal a současně pracoval, a kolem stojící lidé přihlíželi a považovali jej za fanatika.

Stavba korábu

Bůh dal Noemovi přesné rozměry archy a všechny potřebné pokyny o

každé podrobnosti při její stavbě. Bůh byl konstruktérem a Noe stavitelem. Měla sice trup lodi, aby mohla plout po vodě, v mnohém se však podobala spíše domu. Měla tři poschodí a pouze jedny dveře, které byly v boku. Světlo vnikalo přes okno umístěné ve střeše a všechny místnosti byly uspořádány tak, že v nich bylo světlo. Ke stavbě archy bylo použito cypřišové dřevo, které odolává tlení po celá staletí. Budování této ohromné stavby bylo pomalé a pracné. Přesně opracované trámy byly těsně na sebe napojeny a spáry zality pryskyřicí. Bylo vykonáno vše, co je v lidských silách, aby dílo bylo dokonalé, archa však sama nemohla odolat strašlivé bouři, jaká měla přijít na zemi. Toliko Bůh mohl ochránit jak koráb, tak i jeho obyvatele před náporom obrovských rozbouřených vln.

Zpočátku se zdálo že lidé přijímají výstrahy Noemovy; avšak neobrátili se k Bohu s opravdovým pokáním. Nebyli ochotni zanechat svých hříchů. V této době před nadcházející potopou byla jejich víra podro-

bena zkoušce. V této zkoušce však neobstáli. Byli přemoženi převládající nevěrou a spojili se nakonec s těmi, kteří se věrnému Noemovi vysmívali. Nepřijímali varování, neopustili své hříchy, zůstávali nadále v mnohoženství a pěstovali dále své převrácené žádosti a vášně. Doba zkoušky se blížila svému ukončení. Nevěřícím mělo být dáno ještě jedno zvláštní znamení Boží moci. Noe se věrně řídil všemi směrnicemi, jichž se mu od Boha dostalo. Noe připravil obrovské zásoby potravy pro lidi i zvířata. Když vše bylo hotovo, přikázal Bůh věrnému a poslušnému Noemovi, aby vešel do korábu.

Zvířata vcházejí do korábu

Naposled se obrátil věrný služebník Boží s vážností k lidem. Zapřísahal je s vroucností, již lze těžko vyjádřit slovy, aby hledali útočiště, dokud je jim ještě nabízeno. Opět však nebylo dbáno jeho vážných slov, vysmívali se mu a z jeho varování si činili posměšky. Náhle však posměch ustal a zástup ztichl. Z hor a lesů přicházela zvířata od nejdřívějších po nejmírnější a pokojně se blížila k arše. Obloha potměla, když se ptactvo všeho druhu slétalo v párech do archy. Zvířata uposlechla Boží příkaz, lidé však neuposlechli. Přihlížející byli naplněni úžasem, obavami a strachem. Neuměli si vysvětlit ani pochopit tento zvláštní jev. Jejich srdce neustálým odmítáním světla bylo tak zatvrzeno, že i tento neobvyklý projev Boží moci vzbudil u nich jen chvilkový dojem. Noe rozmísťoval přicházející zvířata do připravených míst.

Když odsouzené lidstvo pohlédlo opět na slunce, zářící v celé své kráse, když jejich zrak spočinul na zemi, oděné v téměř rajske nádheře, zapudilo své vzrůstající obavy a nevázaným veselím a scestnými skutky a nepravostmi přivolávali na sebe vzrůstající Boží hněv.

Svět pohrdl Noemovými výstrahami, jeho vliv a příklad byl však blahodárný pro jeho rodinu. Odměnou za jeho věrnost a poctivost zachránil Bůh s ním i všechny členy jeho rodiny. Hle, jaké ocenění věrnosti k rodičům.

Doba milosti hříšnému lidstvu dosáhla svého konce. Zvířata, ptáci i Noe s rodinou byli v bezpečí archy. Vše bylo připraveno, aby archa byla uzavřena. Neviditelné ruce sklopily těžké masivní dveře, které se nedaly uzavřít zevnitř. Na dveřích archy byla pečeť nebes. Bůh dveře uzavřel a jen Bůh je mohl otevřít.

Po sedm dní od chvíle, kdy Noe se svou rodinou vstoupil do archy, neobjevily se žádné příznaky blížící se bouře. V této době byla zkoušena jejich víra. Byla to doba, kdy nevěřící zástup triumfoval. Zdánlivý odklad posílil jejich domněnku, že Noemovo poselství je klam a že není možné, aby přišla potopa, protože až do této doby nikdy nepršelo a země byla svažována jen rosou. A tak s drzou smělostí začali si tropit posměšky a žerty z dosavadních viditelných projevů Božích. Shromáždili se v zástupech kolem archy a posmívali se jejím obyvatelům tak, jak se dosud ještě neodvážili.

Bouře

Osmého dne však zatáhla oblohu temná mračna. Zaznělo hřmění, oslepující blesky prořaly temnotu a rozechvěly strachem lidi i zvířata. Z mračen začal padat déšť. Svět nezažil dosud nic podobného, strach a zděšení sevřely lidská srdce. Divoká zvířata jako šílená pádila na různé strany a svým pronikavým rykem zvěstovala v smrtelné předtuše blížící se strašný osud člověka i svůj vlastní. Bouře se stále více a více rozmáhala a z nebe padala voda jak z mohutného vodopádu. Řeky vy-

stoupily z břehů a zaplavily údolí. Mohutné proudy vody vytryskly ze země a s nepopsatelnou silou vymršťovaly vysoko do vzduchu obrovské balvany, jež se při dopadu hluboko zarývaly do země.

Lidé nyní museli patřit na zkázu díla svých vlastních rukou. Jejich nádherné budovy, krásné zahrady a háje, v nichž měli postavené své modly, zničily blesky slehající z nebe a rozmetaly jejich části do širokého okolí. Oltáře, na nichž byly přinášeny lidské oběti, byly rozvaleny a modláři se chvěli hrůzou před mocí živého Boha a uvědomovali si, že to byla jejich zkaženost a modlářství, které přivodily strašnou záhubu.

Prudkost a síla bouře stále vzrůstala; s hukotem a burácením uvolněných živlů se mísil křik a rykot zděšených a zoufalých lidí i zvířat. Mohutné stromy, nádherné budovy, skály i země praskaly a rozpadávaly se. Zděšení a hrůza lidí i zvířat byly nepopsatelné. Sám satan, který musel zůstat uprostřed zuřících živlů, se obával o svou vlastní existenci. Bylo mu rozkoší vládnout bezbožným lidským masám a přál si, aby lidé nadále žili ve svých ohavnostech a hříších a pokračovali ve vzpouře proti Vládcovi nebes. Proklínal nyní Boha a obviňoval Ho z nespravedlnosti a krutosti. Mnozí z lidí rouhali se jako satan Bohu, a kdyby mohli, byli by Jej svrhli z trůnu Jeho spravedlnosti.

Jiní šleli strachem, spínali ruce k arše a žadonili o vpuštění. Jejich prosby však byly marné. Bůh sám uzavřel dveře, jež byly jediným vchodem do korábu, a tak oddělil Noema od bezbožníků. Jedině On sám mohl tyto dveře otevřít. Jejich pokání však přišlo příliš pozdě. Příliš pozdě pochopili, že existuje živý a mocný Bůh, nepopsatelně mocnější než člověk, Jemuž se po-

smívali a rouhali. Nyní Ho vzývali opravdově a se vši horlivostí, Jeho ucho však bylo uzavřeno k jejich volání. **V této strašné hodině poznali, že jejich zkázu přivodilo přestupování zákona Božího.** Někteří se ve svém zoufalství pokoušeli vniknout do archy, avšak pevná stavba odolala jejich útokům. Jiní se zachytili archy a byli pak smetení vzdouvajícími se vlnami nebo zahynuli padajícími úlomky skal a stromy zmítanými rozběsněnými vlnami na všechny strany. Archa zmítána obrovskými vlnami se chvěla. Řev zvířat v arše prozrazoval jejich úzkost a strach. Archa však plula uprostřed rozběsněných žvlů naprosto bezpečně vedena anděly vynikajícími silou, jež byli pověřeni její ochranou. Po celou dobu této hrozné bouře, jež trvala 40 dnů a 40 nocí, byla její ochrana a zachování zázračným dílem Všemohoucího.

Zvířata vystavená bouři uchylovala se k lidem, jako by od nich očekávala pomoc. Mnozí lidé přivázali své děti a sebe na hřbety silných zvířat, protože se domnívali, že ta se z obav o svůj život vyšplhají až na nejvyšší vrcholky, aby unikla stoupající vodě. Někteří se připoutali k mohutným stromům na vrcholcích hor, stromy však byly vyvráceny z kořenů a vrženy i se svým břemenem do běsnících vln. Jedno místo

za druhým, jež se zdálo bezpečné, bylo nutno opustit. Když vody stoupaly výš a výše, lidé se vyšplhali až na vrcholky nejvyšších hor, aby zde našli útočiště. Lidské bytosti a divoké šelmy zde často zápasily o zachování života, až byly nakonec smeteny a pohlceny běsnícími vlnami. Nakonec stoupající vody zalily nejvyšší hory a lidé i zvířata zahynuli v rozbouřených vodách.

Noe a jeho rodina dychtivě očekávali, až začnou opadávat vody, neboť toužili stanout znovu na pevné zemi. Noe mohl otevřít střešní okno, nemohl však otevřít dveře, které uzavřel Bůh. Bůh promluvil k Noemovi, který přišel otevřít hlavní dveře vchodu a nařídil Noemovi i jeho rodině, aby vystoupili z korábu a vzali sebou všechno živé.

Noemova oběť a Boží zaslíbení

V radosti nad svou záchranou nezapomněl Noe na Toho, jehož milostivou péčí byl ušetřen. První, co učinil, když vystoupil z archy, bylo, že postavil oltář a nabídl velkou oběť po jednom z čistých zvířat a ptáků, aby tak Bohu vyjádřil svou vděčnost za svou zázračnou záchranu. Tato oběť nalezla zalíbení u Hospodina a přinesla požehnání nejen patriarchovi a jeho rodině, ale všem, kteří budou žít na zemi.

Zde je poučení pro všechny, kteří žijí a budou žít na zemi, že za každý projev lásky a milosrdenství od Boha, prvním činem člověka by mělo být vyjádření díky a pocty všemohoucímu Bohu.

Hle, jak laskavý a milosrdný je náš Bůh! Kolik soucitu chová k hříšnému člověku, když na oblacích umísťuje mnohobarevnou duhu jako znamení příměří a smlouvy všemohoucího Boha s člověkem! Duha na obloze má vydávat svědectví všem pokolením, že Bůh musel zničit potopou obyvatele země pro jejich bezuzdnost a zkaženost. Chtěl, aby děti příštích pokolení, když na obloze uvidí duhu a zeptají se, co znamená tento nádherný barevný oblouk roztažený po nebi, obdržely od svých rodičů vysvětlení, že Stvořitel musel pro hřích, zkaženost a neposlušnost lidí zničit starý svět potopou a že je to Boží ruka, která vytvořila tento nádherný barevný oblouk a rozprostřela jej na nebi jako znamení, že již nikdy více neuvede na zem potopu.

Tento symbol na oblacích má posilnit víru a utvrdit důvěru v Boha, neboť je znamením Jeho neskonale lásky a dobroty; i když lidé donutili Boha, aby zemi zničil potopou. Jeho milosrdenství a láska je na této zemi ještě stále přítomná. ■

E.G.W. Dějiny vykoupení

Zvukové knihy E.G.Whiteové na kazetách, CD a DVD nosičích

Titul	Kazety	CD	CD MP3	DVD MP3
Touha věků	700,- / 29ks	720,- / 36ks	150,- / 4ks	
Cesta ke Kristu	90,- / 3ks	120,- / 4ks	50,- / 1ks	60,- / 1ks*
Myšlenky z hory blahoslavenství	120,- / 4ks	150,- / 5ks	50,- / 1ks	
Kristova podobenství	300,- / 11ks	300,- / 12ks	80,- / 2ks	

* Na jedno DVD (+R/-R) médium se vejdou všechny čtyři tituly ve formátu MP3 (128kbps/44,1kHz, stereo).
Všechny tyto zvukové knihy lze stáhnout nebo přímo přehrávat z internetu na adrese: www.dkd.cz (hledat pod jménem autora White)

Na převodu Velkého sporu věků do zvukové podoby se momentálně pracuje.

S dotazy nebo objednávkami se prosím obraťte na:

David Sladký
Milonice 13
67922 Lipůvka

Tel: 516-438-100, 603-799-607
Email: knizky@quick.cz

Nabídka

Osvobozen od malomocnosti

SALLY HOHNBERGER

Podléháš žádostem?

Mnozí z nás rozumem očekávají Ježíšův druhý příchod. Žel, že jen málo je připravených. Víme sice, co přinese budoucnost, víme, že to bude horší, než co svět kdy zažil, ale cítíme se spokojeni s učením, které jsme přijali a pochopili. Dokážeme svou víru obhájit a vysvětlit na základě Bible. Možná, že jsme naši naději dokonce nahradili vírou, že jsme ve samospasitelné církvi. Někteří z nás dokonce pilně studují Bibli.

Přesto mi Bůh řekl: „Tohle všechno tě nezachrání. To tě nepřipraví na druhý Kristův příchod. Jediná cesta k přípravě na druhý příchod vede přes Ježíšův první příchod. Narodil se Ježíš ve tvém srdci? Chodíš a mluvíš s ním každý den?“

Každý prožil nějaký konflikt s jinými lidmi nebo se svým tělem, se svým partnerem, s dětmi nebo se svými nejbližšími. Bůh mi dal znát, že jsme slabí a omylní ve svých praktických zkušenostech. Jsme generace bez síly. Nejsme připraveni.

Naše srdce vyhlíží osvobození z otroctví hříchu, který stále nad námi vládne.

Říkáme sice, že následujeme Ježíše, ale naše skutky svědčí o tom, že stále je v nás svět a že jsme služebníci svého těla. Naše tělesnost nás ještě stále ovládá, naše Já vládne nad naší vůlí.

Proč jsem ještě stále nepřípraven?

Nikdo z nás nemůže sloužit dvěma pánům. Jednoho budeme nenávidět a druhého milovat. Jednoho budeme ctít a druhým opovrhovat. Nemůžeme zároveň sloužit Bohu a svému Já. (volně podle Mt 6,24) Současně se to praktikovat nedá. Pokud sloužím Bohu, pak jsem osvobozen z otroctví hříchů, svého Já a od špatných myšlenek. Pokud jsou moje myšlenky špatné, sloužím svému Já. Já ale mohu své špatné myšlení předat Bohu a ve svých myšlenkách sloužit Ježíši. Myšlenky působí na pocity, pohnutky, slova, činy, a to tvoří náš charakter. Myšlenky mi pomáha-

Foto: Hermann Reutelschöfer

jí rozvíjet dobré zvyky a připravit moje reakce na setkání s různými problémy a krizemi. V takové situaci jsem jako květina, která reaguje na svit slunce. Dříve, než začnu přemýšlet, mluvit nebo jednat se zeptám: „Pane, co chceš abych nyní dělala?“ Pokud nechám Boha žít ve svých myšlenkách a svém duchu, může mne Bůh osvobodit od hříchu, se kterým mám právě co dělat, od mého Já a všeho, co k tomu náleží.

Pochopila jsem totiž, že nemůžu vést vítězný život a nemůžu být připravena na druhý příchod Krista, protože nemám žádnou moc zlomit všechny špatné zvyky svého života.

Jak získám tuto moc? Proč mi chybí síla k překonání zla?

Doufali jsme, že můžeme být svatí, ale vidím, že je to hrůza: Jer 14,19: „Zdali dokonce odmítáš Judu? Zdali Sion oškliví duše tvá? Proč nás biješ tak, abychom již nebyli uzdraveni? Čekáme-li pokoje, a aj, nic dobrého, pakli času uzdravený, a aj, hrůza.“ Žádné posvěcení není vidět. Měl jsi někdy pocit, že tvůj zamilovaný hřích je nevyléčitelný? Mým hříchem je, že moc ráda jím. Řekla jsem Bohu: „Mám nejdřív přemoci hřích přejídání? Zatím jsem to nedokázala. Ty jsi mi pomohl ve všem, o co jsem tě prosila, ale svoji lásku k jídlu nemám ještě pod kontrolou.“

Odpověděl mi textem z knihy Jer 30,13-14: „Nebude kdo by přisoudil při tvou k uléčení. Lékařství platného rádného nésti nebudeš. Všichni, kteří tě milují zapomenou se nad tebou aniž tě navštíví, když tě raním ranou nepřítelů a trestáním přísným pro mnohou nepravost tvou a nečestné hříchy tvé činím tobě.“ Bůh na nás dopouští tresty, protože často následujeme svoje falešná rozhodnutí a ne Boha. Mnohdy se cítíme Božím trestem zraněni. Boží trest je však vždycky motivován láskou.

Proč Bůh dovolí, aby na mne přicházely zkoušky a problémy?

Jer 30,14. „Je to pro tvoje mnohé hříchy, které pramení z Tvých hříšných tužeb.“ Já sama nemohu změnit svoje tělesné sklony.

Nenašla jsem společenství a jednotu s Bohem, které by mi přinesly Boží sílu, kterou nutně potřebuji k vítězství ve svém životě.

Jer 30,15: „Proč křičíš nad svým plněním a těžkou bolestí svou? Pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé to činím tobě.“ Daří se ti v tomhle směru stejně jako mně? Cítím se nevyléčitelně nemocná jako malomocný. Proč? „Pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy to činí.“ Bůh řekl: „Sally, z lásky trestáš své děti a nedovolíš jim sejít na špatnou cestu. Nechceš, aby sloužily satanu a egoismu. Já chci, abys mě cele patřila, protože tě chci vyléčit tak, jako jsem vyléčil malomocného.“

Napadají mě tyto myšlenky a cítím se stejně jako můj muž Jim, když stál na skále vysoké deset metrů, a chystal se skočit do vody.

Vlastně já chci, ale váhám, mám strach z toho, co mne to bude stát; strach z toho, jestli Bůh nebude po mně ještě žádat více.

Mt 7,21-23: „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo koná vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi v onen den řeknou: ‚Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu neprokovali? Nevymítali jsme ve tvém jménu demony? Nedělali jsme ve tvém jménu mnoho zázraků?‘ A tehdy jim jasně řeknu: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě vy, kdo pácháte zlo!‘“

Nechejte se zformovat hrnčářem

„Sally, až všechno uděláš, až pochopíš, jak je jednoduché spojit se s Boží mocí, až skončíš s pokusy být křesťanem ve vlastní síle, až mi budeš plně důvěřovat a „skočíš ze skály“, až se mnou necháš cele vést,

pak mi budeš zcela náležet. Pak ti budu moci neustále dávat sílu, protože budu mít s tebou v každém okamžiku spojení a společenství a to nejen tehdy, když to ty budeš chtít. Nejen na chvíli ráno, nýbrž celý den. Skutečně mi důvěřuješ? Smím tě připravit na druhý příchod tím, že nyní přijdu k tobě poprvé? Pak mě také poznáš, až přijdu podruhé. Chceš být denně v mé škole? Pak tě naučím, jak můžeš se mnou prožít společenství a jednotu. Tak tě mohu připravit na ten den“.

Kdy budeme připraveni? Dnes je den spasení. Dnes se cele odevzdám Ježíši a půjdu cestou, kterou mne povede. Proč jsem tenkrát neměla moc nad svým falešným duchem, špatnými myšlenkami, slovy a činy?

Lukáš 6,46: „Proč mi říkáte: ‚Pane, Pane,‘ když neděláte, co říkám?“ Bůh nechce, abych jen věděla, co On ode mě očekává, ale abych to také skrze Jeho milost konala a Jemu důvěřovala.

Myslí tím v těle nebo v duchu? „Vím (Sally), že starý člověk je s ním ukřižovaný.“

Římanům 6,6: „Víme přece, že naše staré já bylo ukřižováno s ním, aby hříšné tělo pozbylo moci, abychom již dále nesloužili hříchu.“

Chceš se osvobodit od hříchů? Chci!

Římanům 6,12: „Nedechte proto ve svých smrtelných tělech vládnout hřích, nepodléhejte jeho žádostem.“. Nedej se přemoci svým strachem. Nečiň nic, co je špatné, protože víš, že je to proti Bohu.

Římanům 6,13: „Své údy už nevzdávejte hříchu za nástroje nepravosti, ale jako zmrtvýchvstálí vydejte sami sebe i své údy Bohu za nástroje spravedlnosti“.

Malomocný

Bůh nechce, aby v mém těle panoval hřích. Když pozoruji svůj život a to, co mi Bůh zjevil ve svém slově, cítím se jako malomocný člověk. Toužím po uzdravení.

Ježíš osvobozuje!

A ty? Mluvil Bůh s tebou, uvědomil sis svou vinu? Ucházel se o tvou pozornost, aby ti ukázal, jak s Ním můžeš vítězit? Jsem celý malomocný. Mé tělo, myšlenky, slova i moje činy. Sobectví je charakterový rys, který nás poznamená.

Evangelista Lukáš popisuje uzdravení malomocného, abychom pochopili, jak nás Bůh chce uzdravit.

Luk 5,12: „Jednou byl v jednom městě, a hle, byl tam muž plný malomocenství. Když uviděl Ježíše, padl na tvář a prosil ho: „Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mě očistit.“ Co dělal malomocný? Prosil Ježíše. Cítil svou nouzi? Pokusil se sám očistit? Určitě! Malomocenství se rozšířilo po celém jeho těle. Působením Ducha svatého reagoval na Pána. Padl na tvář a prosil Ho: „Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mě očistit.“ Co se stalo, když vyjádřil svou víru, vnitřně odevzdaný a připravený učinit všechno, co by Bůh chtěl?

Luk 5,13: „Ježíš vztáhl ruku, dotkl se ho se slovy: „Chci to; buď čistý!“ a malomocenství od něj ihned odešlo.“

Mt 8,1.2: „Když pak sestupoval z hory, šly za ním veliké zástupy. Vtom přišel jeden malomocný a klaněl se mu se slovy: „Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mě očistit.“

Vidíte, co mi chtěl Bůh říci? „Slyšíš stejné poselství jako malomocný?“ Malomocný prosil, odevzdal své srdce a jeho volání bylo ihned vyslyšeno. Ne, až za několik týdnů, ale ihned. Potřebujeme takového Boha i v našem životě? Satan ti bude namlouvat, že Bůh ti neodpoví rychle. Nechá v nás působit pochybnost, abychom se neobraceli na Boha a nebyli očištěni. Byl malomocný uzdraven jen částečně? Zcela. Patřil cele Bohu, jeho srdce i myšlenky. Bůh ho zcela očistil. Můžeme být očištěni od toho, na čem lpíme? Ne. Chceš být očištěný od svého egoistického (sobeckého) života? Chci. Důkladně, nejen částečně! Dvěma pánům nemůžeme sloužit. Nic se nedá dělat polovičatě.

Chceš poznat, jak byl malomocný uzdraven? Chceš mít také novou naději? Abys věděl, jak tě chce Bůh očistit, dovol, aby Duch svatý položil rovnítko mezi životem malomocného a tvým životem.

Pokračování příště

Z ráje
do ráje 3 2005

Časový průběh potopy

ARMIN KRAKOLINIG

Jestliže mluvíme o potopě, pak zjistíme, že většina lidí ví, že tehdy nepřetržitě pršelo čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Je to ale všechno? Co více se dovídáme z Bible?

Začátek potopy byl 17. 1.	1 M 7,11
40 dní pršelo, otevřely se hluboké studny	7,12+17
150 dní stoupala voda na zemi	7,24
Nastal vítr a voda přestala stoupat	8,1
Po 150 dnech archa dosedla na pohoří Ararat	8,4
Za dalších 74 dní se ukázaly vrcholky hor	8,5
40 dní po té byl vypuštěn krkavec	8,6
O 7 dní později následovala holubice, po 7 dnech další a po 14 dnech opět další holubice	8,7-12
Za 29 dní na to začala voda vysychat a osýchal také zemský povrch	8,13
Za dalších 57 dní, tj. 27.2. následujícího roku, tj. po 370 dnech nastal konec potopy.	8,14

Potopa trvala celkem jeden rok a dest dní. (jeden měsíc = 30 dní)

Potopa tedy trvala mnohem déle, než 40 dní padající déšť. I ten nejsilnější déšť v dnešní době nemůžeme srovnat s deštěm v době potopy. Žádný nám dnes známý déšť, ať je jakkoliv intenzivní, nemůže způsobit zatopení celé zeměkoule! Podle biblické zprávy, byla celá země pod vodou. Pět měsíců stála voda nad nejvyššími horami, které ale určitě nebyly tak vysoké jako dnes.

Jak ale můžeme prokázat tuto neuvěřitelnou událost? Musíme tomu jednoduše věřit, nebo existují milníky poukazující na celosvětovou katastrofu. Jestliže biblická zpráva je pravdivou informací, pak musíme na celé zeměkouli najít její zřetelné stopy. Opravdu existují?

Které skutečnosti mluví pro celosvětovou potopu?

1. Na všech kontinentech najdeme u různých národů více než 200 zpráv o celosvětové potopě.¹
2. Ve všech oblastech země najdeme zřetelné sedimentační stopy, které ukazují na celosvětovou katastrofu.²
3. Ve všech uhelných slojích na zeměkouli, najdeme zřetelné stopy zkamenělin způsobené zatopením vodou. Vysvětlení může dát jen globální katastrofa. Tyto zkameněliny jsou zároveň stopy ukazující na velikost tehdejší vegetace.
4. V uhelných vrstvách najdeme stopy živočichů a zvířat žijících ve vodě.³
5. Na celém světě nalézáme řečiště, která jsou příliš velká pro dnešní průtok vody.⁴
6. Jak by mohla přistát loď na vrcholu hory, když by se jednalo jen o místní povodeň? (O nalezených zbytcích archy uvedeme v příštích číslech zajímavé poznatky.)
7. Jižně od hory Ararat (v Babyloně) se udávají počátky lidské civilizace. Je historicky prokázáno, že z Babylona se lidstvo rozšířilo.
8. Zkameněliny vodních zvířat existují nejen v hloubkách země, ale i v nejvyšších horstvech.⁵
9. Dalším důkazem celosvětové potopy je křídová vrstva, kterou nalézáme na celé zeměkouli.⁶ ■

Pokračování najdete v dalším čísle.

1 Die Arche Noah, Ballsiger/Selliger S 42-57, Econ Verlag, Wien

2,3,4 Das Biblische Zeugnis der Schöpfung von Werner Gitt S. 115, Hänslers Verlag

5 Die Arche Noah, Ballsiger/Selliger S 45-75, Econ Verlag, Wien

6 Bližší informace podal Dr. Veit na semináři ve Švýcarsku, St. Stefan 1995

perličky

Bez Krista jsi jako ovce bez pastýře, jako strom bez tekoucí vody, jako uvadlý list ve větru.

Odevzdej Kristu nejen současné starosti, dej mu všechny. Ba ještě více, svěř mu celý svůj život.

Nerozhoduje míra tvé víry, ale její opravdovost.

Když lidé již nemohou pomoci, může pomoci Bůh.

Pomoc najdeš jen u samotného Boha; proto neotálej mu zavolat.

Ve dne neuvidíš hvězdy, jedině když se spustíš do hluboké studny. Mnohdy uvidíš hvězdy zaslíbení jen když tě Bůh spustí do studny utrpení.

Na tomto světě jsem jen bloudící poutník, ale u Boha nacházím útočiště.

Bůh dokáže rozehnat i nakupená mračna.

C.H.Spurgeon

Ježíš hojí!

Domov prozářený sluncem

PAUL RAYNE

**»Budte k sobě
navzájem
laskaví a
milosrdní.
Odpouštějte
si navzájem,
tak jako
Bůh v Kristu
odpustil vám.«**

Efezkým 4,32

Sluneční paprsky v přírodě jsou nádherné. Ale existují ještě daleko hezčí sluneční paprsky: sluneční paprsky doma, sluneční paprsky povzbudivých slov a přátelských tónů, sluneční paprsky lásky a soudržnosti v rodině. Cítíme je? Chceme je procítit? Ježíš nám je chce dnes darovat!

Moje manželka Carolyn a já jsme se poslední tři léta pokoušeli změnit vedení rodiny. Toto nové snažení nazýváme „pozitivní výchovou“. Tak jako mnozí, snažili jsme se potlačit své JÁ jen pomocí disciplíny a změn rodinného života, bez lásky a soudržnosti. Paprsky Ježíšova srdce scházejí v mnoha rodinách.

Atmosféra v rodině je srovnatelná s počasím. Domov se zataženou oblohou je daleko více rozšířený, než si myslíme. Když nenastanou nesrovnalosti, vše běží docela dobře. Při podrobnějším pozorování zjistíme, že rodiče používají svoji autoritu a příkazy, aby předešli problémům.

Děti většinou poslouchají, protože musí, aniž by poznali radost a potěšení z oddanosti rodičům. Rodiče jsou často tak zaměstnáni povinnostmi, že věnují dětem jen minimum času k tomu, aby jim udělali radost. Projevují jim jen málo uznání a povzbuzení. Možná se v tomto obraze sami najdeme.

Co se ale stane, když mraky na obloze jsou příliš těžké? Nastane bouřka. V bouřicím domově padají ostrá slova a lidé vynášejí tvrdá rozhodnutí. Přátelství a povzbuzení se stávají neznámými pojmy. V rodině je hádka a křik. Jsou-li mraky obzvlášť těžké, dá se domácí atmosféra přirovnat ke hřmění a blýskání. Jiskří to a po lásce není ani památky.

Bouřka sebou přináší déšť, i doma. Prudká slova vyvolávají pláč. Jak strašně smutné jsou slzy na milých líčkách našich drahých dětí, které nám Bůh dal s důvěrou do naší péče. A co slzy naší manželky (manžela), které tečou, když nikdo není nablízku.

Foto: Corel

Nechci ale dlouho zůstat u toho, co všichni dobře známe. Zabývejme se raději tím, co nám chce dát náš zachránce a čím nás chce potěšit. V domově prozářeném sluncem se projevuje přátelství v maličkostech. Ve verších Efezským 4,32: „*Budte k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám.*“ Zde je popis domácího řádu, který pokračuje u Řím 12,10: „*Milujte se navzájem bratrskou láskou, projevujte si navzájem uctivost.*“ Tyto verše nejsou těžké na pochopení ani nejsou nesrozumitelné. Jsou dokonce tak jednoduché, že je snadno přehlédneme.

Sluneční paprsky září v rodině tehdy, když se upřímně smějeme, druhého pohladíme a dáváme mu tím znát, že má pro nás cenu.

Sluneční paprsky v rodině svítí, když cítíme s druhým a věnujeme mu svůj čas.

Sluneční paprsky v rodině zazáří, když usteleme druhým postel, vyklepeme koberec, uklidíme, nebo napíšeme krátký dopis plný lásky.

Před nějakým časem, jsem musel nechat rodinu doma v Montaně, protože jsem měl jednání v jiném státě. Před rozloučením mi dal Bůh myšlenku, abych doma zanechal tašku slunečních paprsků. Vzal jsem tužku a namaloval jsem srdce na pračce, ledniče, okenních rámech a všude tam, kde bylo příhodné místo. Manželka byla v sedmém nebi! Nakreslená srdce nesmyla, některá byla patrná ještě po několika měsících. Byla to jen maličkost a

udělala tolik radosti. Ježíš řekl: Jan 10,10: „*Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil; já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojně.*“ Sluneční paprsky doma se prokážou přátelstvím, což je součástí plného života s Ježíšem.

Jak mohu tyto sluneční paprsky přinést domů? Odpověď se točí kolem dvou slov – slunce a Ježíš. Jen slunce spravedlnosti může utvářet a udržovat sluncem prozářenou atmosféru v domově.

1 Jan 5,12: „*Kdož má Syna Božího, má život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.*“

Jak můžeme prakticky žít s Ježíšem a užívat teplo slunečních paprsků? Chci ukázat zcela krátce na pět praktických kroků, které měly v naší rodině velký úspěch.

1. Sluneční paprsek doma, také znamená žít duchovním životem. Strávit denně určitou dobu s rodinou, ale i o samotě u Slova Božího. Nejen přemýšlet, ale být přátelský, zdvořilý, povzbudivý, srdečný a ochotný pomoci. Jedno nalezíště takových myšlenek je v knize Adventní domov (The Adventist Home), díl I. Kapitola 15. Další hodnotnou knihou je Child Guidance kapitola 27 a 45.
2. Opravdová modlitba, která je mnohdy cizí lidským srdcím. Když jsme se pokoušeli vnést sluneční paprsky do našich srdcí a domova, poznali jsme, jak jsme sobečtí! Budeme sice padat, ale znovu povstaneme a staneme se světlem.

3. Najít, naši nejslabší stránku, místo, kde nejméně záříme. Maminka snad v kuchyni, otec u počítače, děti v zábavě. Slabá místa musíme vynést na světlo před Boha i před sebe, případně je ukázat i druhým. Pak můžeme mluvit o tom, jak si pomůžeme navzájem při odstraňování mraků zastiňujících sluneční paprsky spravedlnosti. Udělali jsme si krabičku slunečních paprsků. Je to skromná krabička ve formě srdce, do které dáváme malá srdéčka z pěnové gumy, když se někdo z nás zvlášť stane slunečním paprskem pro Ježíše. Když je plná, uděláme si pěkný mimořádný výlet se svačinou. Jednoho dne, když jsem se o tuto věc modlil, najednou u mne stál pětiletý syn s úsměvem od ucha k uchu se zeptal: „Můžu hodit do krabičky jedno srdce? Právě jsem ustlal Hančinu postel.“
4. Všechno začíná u rodičů. Je úlohou rodičů přemoci mračna dětí svým slunečním zářením. Způsob známe. „Když chceme, aby naše děti praktikovaly přátelství, zdvořilost a lásku, musíme jim být příkladem.“
5. Maličkosti se počítají! Nepodceňujme, množství pozhnání a radost z maličkostí v rodině. Když budeme každé ráno prosit Boha o příležitost být přátelskými, dá nám ji. Úsměv uznání, povzbuzující slovo a laskavý čin, hodně dosáhnou. ■

Přeložil J. Juřica

**»Milujte se navzájem bratrskou láskou,
projevujte si navzájem uctivost.«**

Vědecký pohled na svět

ARMIN KRAKOLINIG

1. Evoluční teorie proti Bohu a Bibli

V první části jsou uvedeny zásadní důvody, proč milióny křesťanů nemohou věřit evoluční teorii. Pojednání je omezeno na minimum sledovatelných příkladů, kterým může porozumět každý laik.

Foto: Hemera

Ateistický názor smíchaný s biblickou pravdou

Nejdříve je nutné si objasnit, co obsahuje tradiční evoluční teorie v podobě, ve které je vyučována ve školách. Zásadně vychází z toho, že Bůh neexistuje a neexistuje ani Stvořitel, a tím také žádný stvořený vesmír, žádná stvořená hmota a stvořený život. Vše se vyvinulo z čisté náhody. Tak představují evoluční teorii školní učebnice. Nikde se nenajde jediné místočko pro Boha. Pojem Bůh se záměrně nepoužívá. To vše ukazuje, že tradiční učení je ve všech směrech naprosto ateistické!

Někteří zástupci evoluční teorie již přiznávají, že za evoluční teorií stojí řídící Boží duch, a že Bůh dal impuls ke vzniku vesmíru a života zde na Zemi. Tato myšlenka se zrodila v šedesátých a sedmdesátých letech. Mnohé církve a teologové nemohou dovolit, aby došlo k úplnému popření Boha evoluční teorií. Tak se zrodila výše uvedená myšlenka, která se pokusila sladit původní plně ateistickou teorii evoluce s křesťanskou pravdou o stvoření.

Katolická církev se zabývala touto otázkou na druhém Vatikánském koncilu (1963-1965). Některé pasáže budou také později použity.

Evoluce a stvoření z pohledu 2. Vatikánského koncilu

Uvádíme jen některé výňatky, aby si čtenáři mohli udělat svůj obraz o postoji církve.

Církev se otevřela biblickému bádání (výzkumu) tzn., že když věda bezpochyby zjistí, že např. kniha Jonáše, nebo Joba, není historická, nýbrž alegorické podání určité pravdy, pak je dána věřícím možnost připojit se k modernímu výkladu Písma...

Dříve jsme si představovali, že Bůh svět skutečně stvořil v šesti dnech, že zformoval Adama z hlíny a vdechl do něho život atd.. Dnes řekneme, že to nebylo smyslem těchto zpráv, protože jisté výsledky přírodních věd učí něco jiného. Svět nebyl stvořen v šesti dnech, nýbrž během milionů let v obrovském časovém rozpětí se vyvinul k tomu, čím dnes je.

Nemůžeme dnes dále popírat, že člověk se vyvinul ze zvířecího organismu. Tvrdíme ovšem, že duše lidí je stvořena Bohem. To neodporuje biblické pravdě, která chce jen říci, že Bůh stvořil svět a lidí. O čase nechce nic říci.

Dnes uznáváme, že první člověk se objevil asi před šesti sty tisíci lety. Nevíme jak vypadal. Původ člověka je zahalen do tajemné tmy. Ale stačí vědět, že jsme děti milující Boží péče.

Zajisté existují ještě velké problémy na které nemáme odpověď. Také se nás dotýká otázka, jestli byl na počátku jeden lidský pár, nebo se přechod ze zvířecího k lidskému udál ve více lidských párech nebo v celém kmenu.

Souhlasíme s poznatky moderní vědy o vzniku světa! Základem je jeden původní atom nabitý energií, ze kterého se všechno vyvinulo, ale my k tomu dodáváme, že tento původní atom pocházel od Boha a

Bůh mu dal schopnost vývoje. Není tedy nutné, aby Bůh vždy zasahoval, nýbrž stačí, když stál na začátku a dal impuls. (Převzato z knihy „Das Konzil und du“ str. 124,125, nakladatelství Graz-Wien 1966)

Tyto výpovědi jasně ukazují, jak se ateistická myšlenka, která plně popírá Boha, dá smíchat se stvořitelskou skutečností. Zde musí každému věrnému křesťanovi bít zvony na poplach. Uvedme jeden praktický příklad. Když smícháme čistou vodu se špinavou, bude všechna voda špinavá! Podobně, smícháme-li omyl s pravdou, nedostaneme čistší pravdu.

Evoluční teorie ve vyučování náboženství

Takový názor nezastává jen katolická teologie. Stejný pohled na věc má i protestantská teologie. Tato skutečnost se předkládá žákům na školách ve vyučovacích hodinách náboženství. Orientačně se doporučuje všem rodičům, aby se podívali do učebnic náboženství svých dětí.

Účinek evoluční teorie na učení o vykoupení

Víra v evoluci plně odporuje biblické myšlence vykoupení! Bylo by nemožné zůstat dále křesťanem a chtít věřit ve vykoupení, pokud by se život vyvíjel z primitivních druhů k vyšším. Abychom tomu porozuměli, musíme si objasnit základní princip smrtelnosti všeho živého v přírodě a přiblížit si plán vykoupení.

Pravé křesťanství nespočívá jen na víře, že Ježíš je náš jediný zachránce od hříchu a smrti, ale také na biblickém učení o pravé příčině smrti. To souvisí s hříchem jak je psáno u Římanů 3,23. Jestliže si položíme otázku, odkud pochází smrt v přírodě a v životě na naší planetě, může jediná správná odpověď znít: „z hříchu“. Podle Bible je hřích

vědomé přestoupení Božích přikázání. Prvního hříchu se dopustil první manželský pár na zemi. Důsledkem je smrt, která přišla na tento svět. Římanům 5,12: „A protože jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili“.

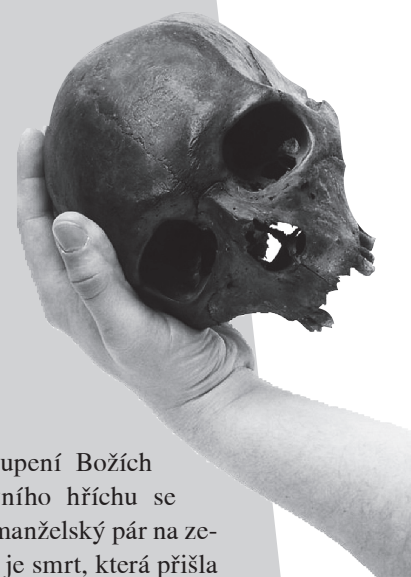
Z dalších veršů k Římanům, můžeme udělat závěr, že křesťanská víra ve vykoupení vidí jediný důvod smrti lidí i přírody v hříchu člověka. To vede k závěru, že před existencí lidí a jejich prvním hříchem, smrt neexistovala a ani existovat nemohla.

Když křesťanští teologové vidí např. v Adamovi obraz prvního Neandrtálce, je nutné se zeptat, proč zemřely jiné, lidem podobné druhy či opice dříve, než existovalo morální myšlení lidí? Kdo by pak měl mít vinu na smrti a umírání tvorů a rostlin, které již existovaly milióny roků před opicemi, ze kterých se měl vyvinout člověk?

Proč by nás měl někdo vysvobodit od hříchu, když není příčinou smrti? Proč osvobozovat od něčeho, co není skutečnou překážkou vykoupení? Biblický plán vykoupení a evoluce se navzájem plně vylučují!

Důkazy paleontologie (nauka o skladbě zemských vrstev)

Tato větev evoluční vědy se snaží dokázat, že v zemských vrstvách jasně vidíme, že v hlouběji položených vrstvách se nalézají jen zkameněliny primitivních forem života. Podle této teorie, jsou od se-

biblická věda

be jednotlivé vrstvy odděleny erozí trvajících stovky miliónů let. V horních vrstvách se nacházejí savci, ke kterým patří také člověk. To má být důkazem, že smrt a umírání existovaly již během vývoje k vyšším formám života, a to dlouho před výskytem lidí.

Věda nám nyní dává dostatek důkazů, že se zemská vrstva může vytvořit ve velice krátkém čase následkem sopečných erozí nebo velkých povodní.

Existence Boha, jako základ smyslu našeho života

Rozbor evoluční teorie nás nutně vede k otázce, zdali existuje Bůh a jestli my lidé máme věrohodné učení o původu a budoucnosti vesmíru a o nás samotných. Následující výrok ukazuje, jak uvažuje typický ateistický zástupce evoluční teorie.

„Nejsme nic jiného, než stroje plné umění, které se vyvinuly ve zvláštním koutě vesmíru. Nemáme nejmenší tušení o našem konečném osudu. Jsme ve fantastickém vesmíru a nemáme tušení, zda naše existence má smysl!“

Fred Hayle, astrofyzik, v přednášce na universitě v Cambridge.

Příliš mnoho lidí se vzdalo víry, protože věda si myslí, že má dostatek důkazů, že Bůh neexistuje.

Existuje Bůh?

Mnozí křesťané míní, že ateismus, popírání Boží existence, je jevem dvacátého století. Není tomu tak. Jinak by nenapsal izraelský král David již asi 1000 let př.n.l. v Žalmu 14,1: „...Říká blázen v srdci svém, není Boha...“

Co je snad na věci nové, je pseudovědecky odůvodněný ateismus, který vznikl ve 20. století. V historii se vždy vyskytovali lidé, pro něž bylo velice těžké uvěřit, že je Bůh, který všechno stvořil, vše řídí a vede. Znamená to, že proto Bůh neexistuje? Nebo, že nemůže existovat, protože dovolí tolik nespravedlností?

Položme si otázku obráceně. Co by bylo, kdyby Bůh skutečně neexistoval? Byli bychom vůbec zde? Byl by vesmír tak obrovský? Existoval by tak složitý životní cyklus?

Dějiny prokázaly, že člověk nemůže žít bez víry v „něco vyššího“. Nějakého „boha“ si člověk vždycky našel. Když nenašel pravého Boha, tak si našel nějakou náhradu.

Jak mohu poznat pravého Boha a skutečně ho najít?

V Bibli je napsáno : Římanům 1,19.20: „*Nebo což poznáno býti může o Bohu, známé jest jim učiněno, Bůh zajisté zjevil jim. Nebo neviditelné věci jeho mohou viděny býti, když z skutků při stvoření světa stalých rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby již byli bez výmluvy.*“

Přirozeně, Bůh může být poznán ve svém stvořitelském díle jen tehdy, když pozorovatel použije rozum. V tomto smyslu bychom také měli rozumět slovům: „*Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje*“. Žalm 19,2

Dá se tedy říci, že ten, kdo s uvažováním pozoruje přírodu, vesmír a všechny náročné souvislosti a zákonitosti v makro a mikrokosmu, může s nadšením věřit ve velikost Boží podstaty a jeho nekonečné inteligence.

Věda se ale od začátku 18. století snaží věrohodně dokázat dětem, že existence všeho živého a nekonečnost vesmíru se může připsat jen náhodě.

Co by to pro nás všechny znamenalo a pro mnoho myslících spoluobčanů, kdyby Bůh skutečně neexistoval a teoretické evoluce měli pravdu?

Kdyby Bůh neexistoval, měl by život smysl?

Evoluce zpochybňuje hluboký smysl mého života, který úzce souvisí s otázkou odkud jsem přišel, kam jdu a proč. Na otázku „kam“ a „proč“ mohu odpovědět jen tehdy, když vím odkud přicházím a kde je původ všeho „bytí“.

Na otázku „odkud“, existují v zásadě jen dvě možné odpovědi:

- a) z náhody (moderní evoluční věda)
- b) z Boha (je napsáno v Bibli)

Z toho plynou tyto důsledky:

a) Pokud je evoluční teorie správná, pak vše pochází z nedefinovatelné prahmoty a podle této teorie se k ní znovu vrací. To ale nedává odpověď na smysl života. Podívejme se na souvislosti plynoucí z výpovědí dvou vědců, kteří věří v náhodu a v evoluci. „*Nikdo (člověk, živočich) nežije věčně, a proto není důvod, proč by měl být člověk výjimkou. V průběhu staletí a obzvláště v posledních desetiletích, vymřel velký počet zvířecích druhů. Proč by měl být člověk, ve kterém vidíme konečný produkt miliard roků, ušetřen tohoto*

osudu?“ (F.M. Wutekis, předneseno ve Vídni v r.1986, Konec evoluce)

„Lidskému rodu je v každém případě předurčen konec, protože podle poznatků fyziky se kosmos buď rozepne do nekonečna, nebo se po nějaké době vrátí do svého původního stavu“ (Rolf Ebert, Astrorofyzik, Würzburg)

Takovým nihilistickým výpovědím se nesmíme divit, protože v dnešní době stále více a více lidí hledá východisko v sebevraždě, nevidí smysl svého života.

b) Pokud je správné učení o stvoření, pak na začátku všeho bytí je Bůh a jen on sám nám může říci, kam všechno vede a proč jsme tady. Smysl života by se pak dal najít jen u Boha a v jeho slově. V tomto slově se zjevil lidem. Jen on mi může odpovědět na moje otázky. To znamená, že se vyplatí odvaha alespoň jednou zapřemýšlet o možnosti Boží existence. Vyplatí se vzít v úvahu rozumné rozborů (analýzy), které mě dovedou k přesvědčení, že Bůh skutečně existuje.

Všeobecné důkazy proti evoluční teorii

a) Z ničeho nemůže nic vzniknout!

Příklad: Žádný stůl nevznikne bez stolaře.

Kdybych se snažil rozumnému člověku vysvětlit, že jednoduchý stůl byl před mnoha milióny roků kouskem dřeva v lese a náhodou se vlivem klimatických podmínek a katastrof z něho stal pěkně zformovaný stůl, vysmál by se mi. Snad by mě prohlásil za psychicky nemocného. Kdybych byl ještě k tomu učitelem a vyžadoval, aby moji žáci uvažovali stejně, dovedete si představit, co by si o mně mysleli rodiče. Každý by se divil, jak mohu od dětí něco takového požadovat. Ale když jde o evoluční vysvětlení v souvislosti s daleko komplexnějšími věcmi, musí každý žák ve škole věřit takovým náhodám. Nikoho to nevzrušuje a nikdo neprotestuje.

Příklad: Žádné hodinky nevzniknou bez hodináře.

Děj je stejný jako u stolu, ale jde o podstatně složitější věc. Každý jistě pochopí, že by se těžko dalo uvěřit takové náhodě. Není mnohem jednodušší a rozumnější věřit, že za každým předmětem najdeme jeho výrobce?

Uvěřím, že existuje stolař či hodinář, až když ho uvidím pracovat? Ze zkušenosti vidíme, že stačí vidět výrobek, abychom mohli říci, že za ním stojí inteligentní zručná osoba. Mohu tedy věřit ve Stvořitele, protože vidím jeho dílo! Našli bychom někde stvoření bez stvořitele? Není samotná existence přírody a nádherného kosmu dostatečným důkazem, že za vším musí být tvůrce?

b) Chaos se sám nepřemění v řád

Tuto skutečnost může potvrdit každá žena v domácnosti, každý řemeslník který má dílnu, každá sekretářka v kanceláři a každá matka. Ve fyzickém světě nenajdeme příklad, kde bychom mohli vidět opak, totiž že se z nepořádku stane pořádek. To nenajdeme ani nikde v přírodě.

Příklad velkého třesku (Big-Bang)

Tato teorie říká, že celý vesmír a život na zemi vznikl tak zvaným „velkým třeskem“. Bylo zjištěno, že mnoho lidí ve skutečnosti neví, jak velkou víru tato teorie vyžaduje. Toto učení se zakládá na domněnce, že hmota celého vesmíru byla původně stlačena do koule, podle vědeckých údajů ne větší než je špendlíková hlavička.

Kdyby to skutečně bylo možné, pak by musela ve vesmíru existovat fyzická síla, která by stlačila naši planetu na takovou hustotu, že by její hmota zmizela a nebylo by možné spatřit ji žádným dostupným mikroskopem. Můžeme říci, že většina lidí o této teorii nepřemýšlí.

Proč potřebuje věda k vysvětlení „velkého třesku“ tak nevěrohodnou teorii? Chce vysvětlit, že k tomu, aby se vesmír tak rozepjal, potřeboval obrovský tlak.

Z této obrovské exploze se měl v průběhu miliard roků stát současný zákonitý pořádek ve vesmíru a důsledkem náhody měl vzniknout na naší planetě život. Viděli jsme někdy, aby nějaká exploze po sobě zanechala dokonalý řád a zákonitost, které vládou ve vesmíru? Tento důkaz nám věda dluží. Skutečnost v každém případě dokazuje opak.

c) Bez zákonodárce není zákon!

Žádný zákon nevznikne náhodou, to pozorujeme v každé oblasti našeho života. Celá příroda je řízena zákony.

Příklady:

- změna ročních období
- koloběh vody
- otáčení Země kolem vlastní osy
- pravidelný běh Země kolem Slunce
- zákonitost vegetace
- zákonitost ve světě zvířat
- souhra mezi vegetací, podnebím a zvířaty

Všechny tyto zákonitosti nemohly vzniknout čirou náhodou. Tvzení že „ano“ je naprosto nevěrohodné. ■

Volně zpracoval Jaroslav Juřica podle knihy: „Stvoření nebo evoluce.“ Armin Krakolinig

Nazdar děti !

Mladý varhaník

Jonáš, byl mladý, tichý chlapec, nejmladší syn stavitele varhan, Williama Johnsona z Nové Anglie, v USA. Byl jiný než ostatní chlapci. Měl velkou láskou k hudbě. Jakmile slyšel hrát nějaký nástroj, nebo když kupec zkoušel u otce varhany, byl okamžitě u toho. Také zpěv jeho dvou sester, Mary a Elen, který provázel jejich domácí práce, ho vždy chytil za srdce. Když zpívaly falešně aby ho poškádli, zacpával si uši.

***»Kdo chce
v životě
něčeho
dosáhnout,
musí také
zaplatit
školné«***

Otci přirozeně neuniklo hudební nadání syna. Když bylo Jonášovi jedenáct let, rodiče se přestěhovali do New Yorku.

Jednoho dne zavolal otec Jonáše do dílny, kde stály malé varhany. Víš, Jonáši, jsme chudobní lidé, ale přesto jsme se rozhodli nechat tě učit tomu, co budeš chtít. Řekni mi, čím bys chtěl být? Jonáš byl překvapen. Zdálo se mu to neuvěřitelné. Padl otci kolem krku a řekl: „Chtěl bych být varhaníkem.“ Otec přikývl. „Ale jen pod podmínkou, že se budeš pilně učit a budeš trpělivý.“ Jonáš byl připraven udělat všechno, jen aby se mu splnil sen. Již se viděl jak sedí u kláves velkých varhan a hraje chorály.

Tatínek mu vybral učitele, který nejenže uměl dobře hrát, ale také uměl dobře učit.

Jonáš šel na první vyučovací hodinu se srdcem plným očekávání a naděje. Ale když třikrát uhodil na špatný tón, udeřil ho učitel rákoskou tak silně, že mu ztuhly prsty a začal usedavě plakat. Učitel ho poslal domů a dovolil mu přijít až za dva dny.

Cestou domů se mu v hlavě honily nepěkné myšlenky. Doma šel přímo do dílny k otci. Ten se ho zeptal: „No, Jonáši, jaká byla první hodina?“ Ihned poznal, že něco není v pořádku. Chlapec si na učitele hořce stěžoval a ukázal ještě červené prsty.

Tatínek se přidržoval při výchově dětí Lutherovy metody, kterou dnes nepovažujeme za správnou. (Rákoska musí být po ruce) Otec vzal syna do zadní místnosti a provedl výchovné opatření. Když byl hotový řekl: „Tak synku, příště si dobře rozmyslí, než si budeš ztěžovat na svého učitele. Kdo chce v životě něčeho dosáhnout, musí také zaplatit školné.“

Po těchto slovech otec odešel, zatímco chlapec oplakával bolest. Ve svém trápení najednou uslyšel nádhernou hru na varhany. Slzy okamžitě vyschly. Tóny vycházely z tatínkovy dílny. Tiše pootevřel dveře, ale přes varhany neviděl kdo hraje. Zdálo se mu, že slyší nebeskou hudbu určenou přímo jemu. Bylo to preludium od Johana Sebastiana Bacha.

Aby ho nikdo neviděl, plížil se kolem zdi, jen aby uviděl varhaníka. Byl to jeho učitel, kterému ještě před několika minutami sliboval pomstu. Starý učitel hrál dál, aniž by Jonáše spatřil. Jonášův dětský hněv se rozplynul a naplnila ho úcta před uměním svého učitele.

Jonáš odešel do svého pokojíčku. Od té chvíle si nepřál nic jiného než se jednou vyrovnat svému učiteli. Žil plně jen pro hudbu.

Již při druhé hodině se ukázal výsledek píle. Učitel pak řekl: „Vidíš chlapče, ono to jde. Nikdy nesmíš být spokojený sám se sebou a přestat cvičit.“

Nikdo nebyl šťastnější než Jonáš, když viděl, že našel u učitele plné pochopení. Již zakrátko byli dobrými přáteli. Ale zanedlouho se museli rozloučit. Učitel po několika týdnech neočekávaně zemřel.

Tatínek slíbil, že Jonášovi najde nového učitele. Jonáš ale nechtěl. Řekl: „Chci to zkusit sám. Už vím, jak mám cvičit.“

Mladý hudebník téměř neustále cvičil. Své malé varhany neopustil od časného rána, do pozdního večera. Dělal velké pokroky.

Když mu bylo právě dvanáct let, stal se v knihkupectví nedobrovolně svědkem rozhovoru dvou mužů. Jednalo se o nového varhaníka pro hru v kostele. Jonáš to nemohl déle vydržet a zeptal se ve kterém kostele ho potřebují.

Příští svátek se Jonáš svátečně oblékl a aniž by rodičům něco řekl, šel do jmenovaného kostela. Vyšel nahoru po schodech k varhanám. Když ho varhaník uviděl, zeptal se: „Chlapče, co tady nahoře chceš?“ „Dozvěděl jsem se, že hledáte varhaníka,“ odpověděl Jonáš. Muž se pousmál a zeptal se, zda o někom ví. Jonáš sklopil zrak a tiše řekl: „Rád bych to dělal.“ „Ty“!

„Ano, pane! Hraji na varhany.“ „Varhaník mu podal ruku a řekl: „To je pěkné, chlapče, tady leží noty, vyber si jeden chorál a zahraj ho.“

Malý hudebník seděl u varhan, které byly mistrovským dílem nejlepšího stavitele varhan v Americe. Hrál: „*Hlava plná krve a ran...*“ Když začal hrát, brzy zapomněl, kde je. Hrál a hrál stržen nádhernými tóny.

Varhaníkovi, který již měl šediny, stékaly slzy po tváři. Chorál skončil, pak ještě malá dohrávka, tak jak ho to naučil zemřelý mistr.

„Bylo to úžasné.“ Řekl pro sebe starý varhaník. „Ty se chceš o to místo ucházet?“ Ano, pane!“ řekl Jonáš třesoucím se hlasem. „Přijď dnes odpoledne před pobožností, představím tě pastorovi, který to rozhodne.“

Jonáš šel domů jako ve snu. Doma byl zamlklý. Nikomu o svých zážitcích neřekl.

Podle domluvy přišel do kostela. Pastor s varhaníkem jej čekali. Pastor řekl: „Náš varhaník nás opustí za tři týdny. Chceš se v této době zaučít do průběhu pobožnosti?“ „Ano, pane pastore!“ „Pak tě potřebuji jen slyšet hrát. Nejlépe bude, když budeš hrát nyní při pobožnosti. Co je k tomu zapotřebí, řekne ti varhaník.“

Tento návrh chlapec neočekával. Zjistil, že když dospěl k cíli, ztratil odvahu. Lidé naplnili kostel a netušili, že bude hrát nový varhaník. Pastor vešel do lože kostela. Jonáš začal svými jemnými prsty vyluzovat první akordy. Jeho hudba byla prostá a jednoduchá jako církevní písně. Vše se harmonicky a jedinečně doplňovalo. Poznali to také lidé v lavicích. Mezi slokami šeptali: „Dnes hraje úplně jinak! Co se to děje?“

Po pobožnosti Jonáš hrál, dokud návštěvníci neopustili kostel. Vůbec se nechtěl odloučit od varhan, které

se mu zdály být nejlepšími na světě. Když konečně skončil, stál za ním usmívající se pastor. Položil mu ruku na rameno a řekl: „Zachovej si svoji prostotu a jemnost, chlapče, a budeme s tebou „spokojení.“ „Dostanu to místo?“ Zajímavě se zeptal Jonáš, jako by to považoval za nepravděpodobné!“ „Když místo chceš a slíbíš, že budeš hrát ke cti Boží, můžeš ho mít, ale ještě řekni, jaký chceš mít plat“.

Tato otázka Jonáše zmatla. „O tom jsem neuvažoval, chtěl jsem jen hrát!“

Pastor vytáhl v kanceláři smlouvu, kterou s ním sepsal a řekl: „Dostaneš stejně jako každý jiný. Jonáš nyní musel podepsat smlouvu. Pastor se podíval na jeho škrabopis a řekl: „No, tvůj rukopis není jako tvoje hra na varhany. Myslím si, že ještě budeš muset mnohé dohnat.“ Jonáš zčervenál a přikývl.

Rodina stavitele varhan Johansona seděla u večeře. Měli již o Jonáše strach. Když konečně přišel domů, rodiče ihned poznali, že něco nehraje. Ale Jonášův obličej zářil radostí a štěstím. Šel k tatínkovi a ukázal mu smlouvu.

„Co to má být?“ zeptal se tatínek. Jonáš neodpověděl a čekal, než si najde a očistí brýle. Tatínek rozevřel papír, přečetl text, objal svého nejmladšího syna a řekl: „Bude, jak Bůh chce, velkým mistrem. Pán mu žehnej!“ Jonáš to nemohl déle vydržet. Běžel do svého pokoje, hodil sebou na postel, smál se a plakal radostí, štěstím, nadějí a vděčností.

Stavitel varhan William Johnson měl pravdu. Z malého Jonáše se stal vynikající hudebník a skladatel ve Spojených státech, jeho díla jsou dodnes známá. Když byl tázan na tajemství svého úspěchu řekl: „Začít je lehké, vytrvat je umění.“ ■

*Ukázka z knihy : Lebensbilder, Saatkorn – Verlag.
Překlad – J. Juřica*

Ježíš hojí !

Utrpení – proč je Bůh dopouští?

PETER HAHNE

Foto: video-musik.de

**»Kéž se vaše
utrpení stane
vlnou, která
vás donese ke
břehu věčného
domova.«**

Koberec jménem život

Hluboko do paměti se mi vryl jeden poutavý příběh. Vyprávěla nám jej před 20 lety velická holandská evangelistka Corrie ten Boom na dnu mládeže v Ahldenu. Uvedla obraz, na který nikdy nezapomenu: „Náš život je jako obrovský koberec. Stále se na něm tká a pracuje. Barevné nitě se do něho vetkávají podle vzoru.“

Ale máme problém, že tento koberec vidíme jen z rubu. A tam nevypadá hezky. Barvy se často k sobě nehodí, zdá se, že neodpovídá vzoru, všude vyčnívají nitě. Koberec naruby: není to pěkný pohled. Nikdo by si takový exemplář nepoložil do bytu. Dokud nedojdeme na hranici smrti, vidíme náš životní koberec jen z rubové strany. Ale pak ve světle věčnosti se nám objeví i líc. Náhle, jako když spadnou šupiny z očí: uvidíme krásně vybarvený, nádherný a promyšlený vzor. Ošklivost rubu nás snad ještě chvíli zanechá zmatené, ale najednou máme před sebou celek, který má hluboký smysl.

Na konci svého života zjistíme, že právě zármutek a slzy, utrpení a bída, byly jen oklikami na cestě k Božímu nádhernému cíli. Kdo dojde od trýznivé otázky „proč?“ k osvobozujícímu „Co mi chceš říci?“, ten vstupuje do nové země Božích zaslíbení. Může mít jistotu, že jednou se všechny zamotané nitě rozmotají. Pak se ukáže, že cesty, které tu byly vroubeny nářkem a utrpením, byly těmi nejpřímějšími a nejkratšími cestami domů, k Bohu. On nám ve svém Slově u Izajáše 55,8.9 říká: „Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.“

Myslet dopředu

Otázka „Comichceš říci?“ usměrňuje náš pohled vždy do budoucnosti. Otázka „proč?“ vede k zatvzelenosti, zatrpklivosti, životní únavě a depresi. Žalující otázka „Pane, proč?“ vede do nevýslovných muk. Když se však ptám: „Co mi chceš říci, Pane?“, dívám se dopředu, s nadhledem nad svoji situaci. Neptám se už: „Pane, proč to dopouštíš?“, ale: „Co tím zamýšlíš?“

Kdo se stále jen ptá: „Proč?“, ten se upadá do trudnomyslnosti, malomyslnosti a resignace. Uzavírá se do sebe. Mnozí se dostávají až na pokraj sebevraždy, nemají chuť žít. Psychologové hovoří o „egocentrické struktuře“ člověka. Vidí jen sebe, myslí jen na svůj tvrdý osud a stále dokola se obírá mučivými otázkami. Člověk pak není otevřený ani pro východisko, ani pro možný výklad smyslu utrpení.

Kdo takto uvažuje, připravuje sám sobě peklo na zemi. „Peklo znamená zanechání člověka sobě samotnému“ (Heinrich Kemner). Peklo: Jen já, jinak už nic. Pro Boha zbývá místo nanejvýš v obžalobě oním „proč?“, kdo však klade otázku?: „Co tím chceš říci?“, ten má na zřeteli Boha. Nejsme-li orientováni tímto směrem, pak ničíme sami sebe.

Klademe-li neustále otázku „proč?“, činíme tím vlastní bolest trvale středem našeho zájmu. Už nám nezbude pohled na jiné lidi. Kdybychom totiž srovnali své utrpení s utrpením jiných lidí, poznali bychom, že naše bolest je často nesrovnatelně menší. „Byl jsem rozzloben, protože jsem neměl boty; ale tu jsem potkal člověka, který neměl nohy“, říká staré čínské přísloví. A z Afriky se dochovalo přísloví: „Nevíš, jak je těžké břemeno, které neneseš.“

„Jaký význam má to, Pane, to co se nyní děje?“ – kdo se takto táže, ten

se dívá jinak než na sebe a vidí nad sebou „oblaka, vzduch a větry“; ví, že ten, který jim určil „směr, běh a dráhu“, „ten nalezne také cesty, po kterých bude moci jít moje noha.“ (Paul Gerhard). Vždyť tento Bůh na mne nezapomíná. Já na něj také nesmím zapomenout. Kde nemáme místo pro Boha, tam si připravujeme peklo na zemi. „Peklo je tam, kam se již Bůh nedívá.“ (Dostojevskij)

Ptát se „co tím chceš říci?“ znamená myslet dopředu, dívat se do budoucnosti, neboť Bůh je Bohem, který sleduje určitý cíl. To také znamená odpoutat se od pouhého okamžiku a vidět daleké Boží cesty. Odpoutat se od svého malicherného a omezeného myšlení a dívat se na dalekosáhlé, velkolepé Boží plány. Bůh by chtěl, abychom se dívali na konec: „Konec je dobrý“ (Tersteegen). Na něj se má člověk zaměřit. To není ani zbožná útěcha z onoho světa, ani romantika odtržená od světa. Vždyť čeho jiného se máme přidržet při veškeré bídě tohoto světa a ve svém vlastním trápení, než utěšujících zaslíbení našeho Boha: Zjevení Janovo 21,5: „Ten, který seděl na trůnu, řekl: Hle, činím všechno nové.“

Pohled dopředu je pro překonání a snášení bolestných situací bezpodmínečně nutný. Vídeňský psychoterapeut Viktor E. Frankl řekl: „Nejen z Osvětimi a Dachau jsem si mohl domů přinést poučení, že jen ti, kteří se zaměřili na budoucnost, na nějaký úkol, který na ně čekal, na nějaký záměr, který chtěli splnit, byli schopni dokonce i v krajních situacích přežít. I američtí psychiatři mohli později totéž potvrdit v japonských a severokorejských zajateckých táborech.“

Profesor Helmut Thielicke řekl ve svých slavných stuttgartských kázáních, které mívával během nočních náletů za druhé světové války: „Všechno má svůj cíl a za-

slíbení. Ovzduší je naplněno Boží otázkou, zda jsme připraveni jít k němu a začít s tím, co má pro nás v plánu. Bůh má plán pro budoucnost a jeho poslední triumfy ještě nebyly vyneseny

Jeden 86letý obchodník, který má artritidu v nejvyšším stadiu, nemůže bez bolesti sedět ani stát nebo ležet. Už léta. Je to strašné! Nemůže mi podat ruku. Ale jeho oči září, když mi plný jistoty říká: „Budoucnost mé víry vyváží tisíckrát mé otázky a slzy přítomnosti.“ To není žádná laciná útěcha z onoho světa. To je oprávněná naděje na živou budoucnost! Bolestně zkoušený Friedrich von Bodelschwingh řekl: „Kéž se vaše utrpení stane vlnou, která vás donese ke břehu věčného domova.“

Dr. Gerhard Bergmann ve svých pozoruhodných přednáškách neúnavně zdůrazňoval: „Utrpení není žádný Boží trest, ale má nás vést ke spasení. Je pozváním k Bohu a jeho pokoji.“

Změna pohledu

A přece mnohé opravdové křesťany trápí otázka, proč právě na ně je naloženo tolik utrpení. Jsou dokonce mnozí, kteří žijí jako opravdoví následovníci Kristovi, a mají samé trápení. Proto si musíme uvědomit zásadní věc: Křesťané neuzavřeli žádnou pojistku proti utrpení. Nemají žádné zvláštní zajištění proti bezpráví a neštěstí.

Křesťanství není sentimentální náboženství pocitů. U křesťanů neplatí: Nám se musí vždycky dobře dařit. Denně jásáme až do nebe! Naopak. Křesťanů se snad dotýká i mnohé, čeho jsou ostatní ušetřeni. Vždyť krok k Ježíši znamená vzít na sebe jeho. Bůh nám nic nenamlouvá. Bible není žádná kouzelná kniha s účinným propagačním slibem:

„Pojď k Ježíši, a všechno bude dobré; mávnutí čarovným proutkem a jsou ukončeny všechny problémy.“ Kdo od víry čeká osvobození od utrpení, ten bude zklamán. Křesťané jsou v biblickém jazyce „blahoslavení“. Podle Matouše 5,4 je jim zaslíbeno: „Blaze plačícím, neboť budou potěšeni“. Nikdy nezapomenu na mladou rodinu, kterou jsem poznal jednou na dovolené. Manželé se aktivně věnovali mládeži a pracovali v letních táborech. Jejich dům byl otevřen pro skupiny a kroužky. Jen se zdálo, že se nesplní jejich nejtoužebnější přání: mít dítě. Volali vroucně k Bohu. Teprve po sedmi letech manželství se dítě přihlásilo. Jaká radost! Všichni ve sboru doufali, modlili se, a měli obavy. Zdálo se totiž, že to bude těžký porod.

Když dítě přišlo na svět – byl to chlapec, zjistilo se, že je spasticky ochrnuté. Jediné dítě, po létech vytožené, od Boha vyprošené, které se narodilo hluboce věřící matce bude po celý život tělesně postižené. A teď na dovolené potkám manžele s jejich synem, který je již ve školním věku. Hoch musí být přivážen na pláž v dětském kočárku. Tam, kde ostatní děti stejného věku šťastně dovádějí v písku a ve vlnách, se musí trápit nad svou nehybností. Stále potřebuje pomoc svých rodičů.

Ještě dnes mi zní v uších matčina odpověď. Hluboce mě dojala: „Víš, ze začátku jsme moc plakali. Pochybovali jsme o Bohu. Naše radostná odvaha víry byla ta tam. Ale potom jsme při terapii, v mateřské škole a teď ve škole viděli jiné rodiče

s jejich postiženými dětmi. Poznali jsme, jak jsou tyto děti odstrkovány; jak jejich zdraví sourozenci mají před nimi přednost; jak jsou takové děti pro rodiče břemenem, které by chtěli setřást. Ano, při diskusích o potratech slyšíme, jak se s těmito nechtěnými dětmi často lehkomyšlně zachází. Když jsme to všechno viděli, řekli jsme si: Děkujeme Bohu, že se takový chlapec narodil do naší rodiny. Že ho můžeme mít rádi a že ho neodstrkujeme. Že nám je milý a že má všechnu naši péči. Děkujeme Bohu, že na nás vložil toto břemeno, neboť nám dává také sílu, abychom je nesli. Co jiní pocítují jako obtíž a trápení, to my smíme přijímat vírou.“

Mladým rodičům byl darována tento změněný pohled: že jako křesťané disponují zdrojem síly, který jim pomáhá snášet utrpení. Poznali, že jim nemocné dítě nepodstrčil nějaký slepý osud, ale že jim tohoto chlapce vědomě svěřil Bůh. Zde jsem se poprvé setkal s úplně jiným pohledem na utrpení. Křesťané mohou pohlížet na utrpení, ne jako na břemeno, ale přímo jako na dar. Zmíněným rodičům bylo jasné: „Nepřejeme našemu postiženému chlapci žádnou jinou rodinu než naši.“

Už jste se někdy nad tím zamysleli? Pochopili jsme, že Bůh na nás totiž má jen takový požadavek, o kterém předpokládá, že jej můžeme unést? „Bůh na nás vkládá břemeno ale také nám ho pomáhá nést. Žalm 55,23 „Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude, aniž dopustí, aby na věky pohnut byl

spravedlivý“. Židovský talmud říká tvrdě, ale správně: „Podle toho, jak je velbloud silný, tak je jeho břemeno těžké.“ – Křesťan se stává nosičem břemen. Tak se utrpení stává poznavacím znamením následovníků Kristových.“ (Bonhoeffer).

Bůh nás nechová ve vatě, ale zachovává nás ve víře. Ježíš nepřišel, aby nás rozmazloval, ale aby nás spasil. A on, náš Spasitel, vstupuje do našeho života se silou, s níž můžeme unést také utrpení a slzy. Ježíš nechce žádné požitkáře. Chce přátele. Přátele, kteří ho provázejí a jdou za ním. Následování Ježíše je cestou utrpení, ale na konci je vítězství. Tomáš Kempenský zanechal tuto větu: „Neseš-li svůj kříž ochotně, ponese tě a dovede tě tam, kde všechno utrpení končí.“

Ježíš na nás nezapomíná. Stojí při nás právě tehdy, když je naše nouze největší. Je tady, aby nás utěšoval. Takovou útěchu totiž přináší Bible: Boží přítomnost v utrpení, útěchu, že Ježíš naši bolest sice neodnímá, ale je nám vždy na blízku. Máme útěchu, že s námi vydrží a nenechá nás na holičkách, útěchu, že nemůžeme spadnout hlouběji než do Boží dlaně. Je pro mne hlubokým tajemstvím, že čím je bolest větší, tím blíže je mi Boží ruka, která mne chrání a ukrývá. V našem utrpení nikdy nedojde k takové situaci, že by se Bůh od nás vzdálil, nebo že by nás dokonce opustil. Naopak. Právě v nejtěžší chvíli je nám nejbližší. ■

Ukázka z knihy: Utrpení – proč je Bůh dopouští? Peter Hahne, Nakladatelství Kompas
Biblické texty: NBK 2004

»Podle toho, jak je velbloud silný, tak je jeho břemeno těžké.«

Připomínky čtenářů

Milí čtenáři, cheme vám dát možnost vyjádřit se k obsahu našeho časopisu. Máte-li chuť, čas a zájem, napište nám co postrádáte, které články jsou obsahově příliš těžké, nezajímavé, případně myšlenkově nevhodné. Sdělte nám vaše zkušenosti a názory. Jsme vděční i za vhodné příspěvky ke zveřejnění v časopise. Zde ale nezapomeňte uvést jméno autora a zdroj, ze kterého bylo čerpáno.

Oprava

V minulém čísle je uvedeno na str. 9 v prvním sloupci a předposledním odstavci následující věta: „Útok proti šestému přikázání,...“. Šesté přikázání odpovídá pořadí v katolickém katechismu. Podle Bible kralické je to přikázání sedmé.

Změní teror svět?

JAROSLAV JUŘICA

Teror je téměř tak starý jako lidstvo samo. Během tisíciletí slaví zvířecí pudy v člověku brutální úspěchy. V nesmyslných válkách jsou hromadně zabíjeni muži, ženy a děti. Celé národy byly krutým způsobem zotročeny či zlikvidovány. Nikdo nevidí strach v očích pronásledovaných a smrtelnou bázeň nevinných lidí.

Ve jménu rozumu, dokonce ve jménu náboženství, zuří nenávisť, závist a pomstychtivost. Cesta lidstva je poznamenána bolestí, nouzí, slzami a krví. Děsem a postrachem všech dob nebyly nemoci, ale byl to člověk, který ubližuje lidem. Dějiny ukazují strašné týrání, zabíjení, pronásledování, upalování čarodějnic i věrných služebníků Božích. Terorismus je jen moderní obměnou původního zla.

Každou vyhrůžku je nutné vzít vážně. Žádné místo na tomto světě není ve skutečnosti bezpečné. To je podstatou moderního teroru. Lidé jsou zabíjeni, zraňováni a podléhají strachu. Nikdo nemůže zůstat lhostejný, jakmile je jednou zatažen do děsivých událostí. Strach se stane jeho stálým průvodcem, i když ze všeho vyjde jen s uleknutím.

Ptáme se: Stává se svět stále brutálnější, nebo se všechno zlé dovídáme stále rychleji? Jak může být dosažen mír?

Zní to paradoxně: Kdo bojuje proti agresí a teroru, dostává se sám do boje. Agresor musí být zastaven, a to zase znovu násilím, válkou a zabíjením. Tak se točí spirála nenávisti a násilí stále směrem dolů. To můžeme zcela zřetelně pozorovat mezi Izraelem a Palestinci.

Ve jménu boje proti teroru jsou do života uváděny zákony, které nám připomínají divoký západ v době, kdy platil pěstní zákon. Podívejme se například do Afghánistánu nebo Iráku. Tam neexistují zajatí nebo zranění vojáci, všichni jsou postříleni. Zajatci nemají žádná práva. Vracíme se zpět k barbarství?

Mnozí lidé dnešní doby věří, že civilizace, dodržování lidských práv a humanismus dovedou lidstvo k rozumnému řešení konfliktů. Chyba! Je skutečností, že 20. století naší civilizace bylo tím nejkrvavějším v dějinách. Humanismus hlásá absurdní názor, že člověk je ve své podstatě dobrý, že dobro se musí jen rozvíjet.

Boží diagnóza zní jinak: „...*myšlení srdce lidského zlé je od mladosti jeho*...“ 1 M 8,21. Agrese a teror vycházejí z hříšné přirozenosti lidí. Jejich podstata není bez Božího zásahu vyléčitelná.

Jak zacházel Kristus s násilím?

Za doby Ježíše byla Palestina římským protektorátem. Přítomnost okupantů byla pro Židy stálým důvodem k rozhořčení. Všude byly umístěny vojenské oddíly a pohled na ně připomínal vlastní ponížení. Příležitostné potyčky mezi lidem a vojáky ještě více zesilovaly nenávist proti Římanům.

Lidé pohlíželi na Krista plni naděje a očekávání, že připraví pyšnému Římu těžkou porážku. Co ale kázal Kristus? „*Já pak pravím vám: Abyste neodpírali zlému...*“ Mt 5,39. To byl velmi tvrdý oříšek pro pomstychtivé Židy, kteří se vnitřně postavili proti Kristu.

Ale Ježíš jde ještě dále: *Ale jáť vám pravím: Milujte nepřátely vaše, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a dobře činite nenávidícím vás, a modlete se za nepřátely a protivníky vaše. Abyste byli synové Otce vašeho, jenž jest v nebesích; ješto slunci svému velí vzchoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.* Mt 5,44.45.

Duch nenávisti a odplaty pochází od satana. Kdo pěstuje ve svém srdci zlobu a touhu po odplatě, má stejného ducha. Myšlenka na odplatu sebou přináší klíč ke zlému činu.

Jestliže nás naplní Kristova láska, nebudeme více nenávidět své bližní, ale vyjdeme jim v lásce vstříc. Kdo říká, že slouží Bohu, a dělá jinému násilí, nesprávně představuje Boží podstatu. Člověk žijící bez Boha odpovídá na nenávist nenávistí, na lásku láskou. Člověk naplněný Boží láskou, odpovídá na nenávist láskou. Znamením nebeského království je být přátelský k lidem naplněným zlostí a dělat dobře tam, kde nejsou žádné vyhlídky na odměnu.

Východiskem z kruhu agrese je mír a spravedlnost. Jak dospějeme do tohoto stavu? Lidé dnes umí odsoudit násilí, nabádají k toleranci a používání rozumu a přesto není mír a pokoj. Právě naopak. Co prorokoval Kristus? „*A že rozmnožena bude nepravost, ustydnět láska mnohých.*“ Mt 24,12.

Trvalého míru a spravedlnosti na zemi nedosáhneme lidským úsilím ani pomocí církve. V blízké budoucnosti se bude jednotná světová církev pokoušet o zřízení tisíciletého království na zemi lidskými prostředky - řízením hospodářství, vojenským nátlakem, donucováním jednotlivců atd. To se ale nepodaří. Bůh pomalu odebírá ochranu od těch, kteří nemají v úctě svatý Boží zákon. Teror, mor, přírodní katastrofy aj. budou nabývat na rozsahu.

V závěru dějin bude jednotná světová církev provádět náboženský teror proti biblickému křesťanství podobně, jako tomu bylo za doby reformace.

Ne, na této zemi nemůžeme počítat s trvalým mírem. Útěchou pro nás zůstávají zaslíbení v Božím slově. Máme jich dostatek na každý den. ■

Moudrost venku volá

Moudrost venku na ulicích volá,
Na náměstích svůj hlas pozvedá,
Na rušných nárožích hlasitě vykřikuje,
V průchodu městské brány proslov má.

Kdy omezenců láska k malosti už končí,
Kdy drzounů záliba v drzosti,
Kdy tupců nenávist ke všemu vědění?
Obraťte se, když vás napomínám,
Hle, svého ducha na vás vylít chci,
Právě vám chci svá slova oznámit!
Dosud jsem volala, však nechtěli jste slyšet,
Ruku jsem nabízela, však nikdo nevnímal,
Všechny mé rady jen zavrhlí jste,
Mými domlouvami se nikdo neřídil.

Vašemu neštěstí já nyní zasměji se
I hrůze, která vás přepadne. Bavit se budu,
Až jako bouře zachvátí vás hrůza,
Až jako vichr udeří vaše neštěstí,
Až soužením a tísní budete sevření.

A mě pak volat budou, neozvu se,
Budou mě shánět, avšak nenajdou.

Protože vědění v nenávisti měli,
Úctu k Hospodinu si zvolit nechtěli,
Mými radami se nikdy neřídili,
Moji domlouvou vždy jen pohrdli,
Proto ať snědí, co sami navařili,
Vlastními pletichami ať se nasytí!

Omezenci zajdou na vlastní umíněnost,
Spokojenost hlupců jejich záhuba.
Kdo mě však poslouchá, ten pohodlně žije
V bezpečí před hrozbou všeho zla.

Přísluví krále Šalamouna
1. kap. 20-33, NBK 2004

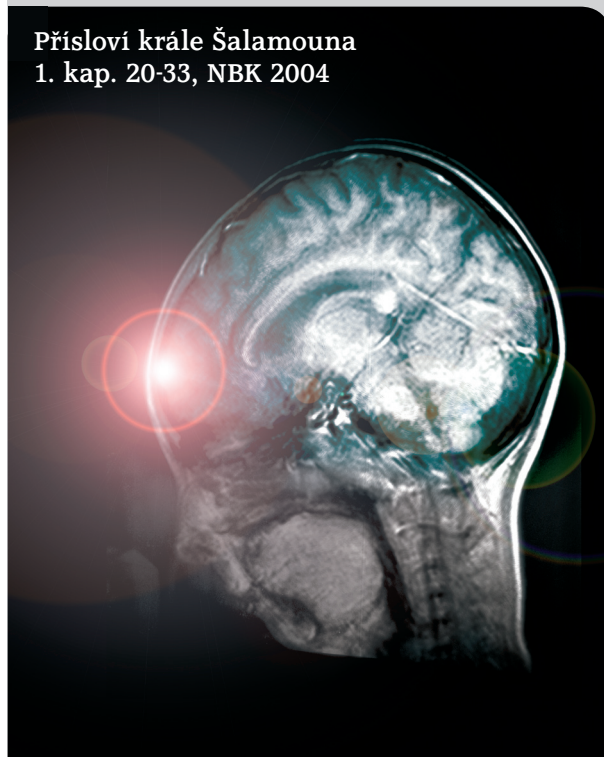

Foto: privat